

Jasna Melvinger

NE U TRALJAMA VEĆ U NARODNU RUHU DABOME I S KLASIČNIM METROM U UHU

Da, to je taj koji se i nije, ono, s jesenskim, samo, lisjem, oprštao
a ni sa sremačkim, ne, samo, groždem, iz karlovačkih, tih, vinograda
Ne, nije slutio iz zavičaja trešnje, no, ipak, s grana svijenih, rod
ne, moribond iz bečke bolnice, no taj, ne, još, samrtnik s Medvedgrada

Nije taj ni rekao ono, nje više nema, nego, dabome, sve, na latinskome
i tu, baš, tugu i opomenu, i od mene će ostati, samo, imena pusti zvuk
Ne, nije on lutao, ono, obalama Arna, još vitak, sa srebrnim, tim, lukom
nego s kopljem jasenovim, ne, baš, ukraj Sane, uz turskih strijela huk

Da, i taj je ostavljao, skupa s danom bijelim, bregove, livade bujne
nebesa plava, izvore bistre, šume zelene, čas u jezi, čas u vrućici
Ne reče on, baš, kad mlidijah umreti, nego, još, ono, bolovanje u taboru
sve, pogledajući kako bacaju kocku preko štita pijani Korvinovi vojnici

Ne reče on ni da u traljama ostavlja svoje, ne, samo, elegije i epigrame
no da ih želi, još, brusiti pjesničkim dlijetom. Ta priča je znana
Ne, dabome, još, onim Pizonima. A ni, samo, po glasu šišatovačke arfe
tog, ne, po svemu, latinista, a srpskoga Oracija, arhimandrita Lukijana

NIJE PANONIJI ŽUĐENI MIR DONIO NI TAJ POLJSKI KRALJEVIĆ KAZIMIR

Sve mislim da mađarska historiografija, baš, Ivana Viteza od Sredne
spominje, ne, samo, kao Janoša Viteza, već i kao Poljaka, iliti Lendela
Ne, nije to, dabome, još, najzakučastije teološko, onovremeno, pitanje
a o prirodi nebesnih, svih, tih, duhova, odnosno, samih božijih anđela

Valjda ni taj, ne, baš, Kerestur, a ni Ruski Krstur, i nisu ukraj Visle
a ni ti, ostrogonskoga nadbiskupa, već ugroženi, feudalni posjedi
Ta, nije se Ivan Vitez od Sredne ni, samo, divio onoj, a, baš, kod Niša
još, pokojnoga Vladislava I Jagelovića, nad Turcima, junačkoj pobjedi

Ta, nije taj ujak Ivana Česmičkoga, ni pohitao, baš, lično, ono, u Njitr
 da stricu potonjeg, i Ulasla II, preda, ne baš, ugarsku i hrvatsku krunu
 Tek, onaj s gavranom u grbu, a s češkim, ne, samo, sirom, ne, još, u kljunu
 svladao je, ne, baš, po Jurju Dragišiću, ne, baš, samih anđela, tu pobunu

Ne znam ni gdje su ona, dabome, od zlata, dva baraljefa Andrije Verokija
 jedan s likom Aleksandra Makedonskoga, drugi s likom poražena Darija
 I za onu jajačku, i za onu srebreničku, Korvinovu, također, banovinu
 jest, čula se tada, još, u Bosni, ne, jamačno, samo, baš, alelujarija

I TI ŠTO ZBORUJU I TI ŠTO RATUJU I TI ŠTO TRGUJU I TI ŠTO NE SAMO BOLUJU

Nije, sada, riječ o onom Ivanu Vitezu, ne, tek, biskupu ostrogonskome
 ta, nije on ni pisao latinske, dabome, čak, zajedljive, epigrame
 Ne, samo, o Marsu i Veneri i tome, ne, baš, mađarskome, tek, kiralju
 a ni elegijski, onako, sve, u klasičnome metru, široke, te, panorame

Nije, sad, riječ o onom Ivanu Vitezu, nekoć i biskupu srijemskomu
 ne znam je li mu kaptol bio u Mitrovici ili, ne, baš, u Bačkome Monoštoru
 Ta, već su, ne, više, Tatari, opustošili, ne đakovačke, još, one, ergele
 ne, nije on slušao njisku turskijeh atova u bosanskome ratnom taboru

A nije riječ ni, samo, o Ivanu Vitezu, tome, i biskupu, baš, pečujskome
 dabome da je nakupovao i antičkih kodeksa, ne, još, s potonjeg *Indexa*
 Sve mislim da ih nije mogao ponijeti sa sobom, a u egzil na Medvedgradu
 ne, nije tad, još, naslikao plave jabuke, onaj, također, usamljenik iz Eksa

TAJ ŠTO JE OBJAVIO U DHK MASKE SVE HODEĆI PO GROBLJIMA AUSTROUGARSKE NIJE CIMAO SAMO UZVIŠENU FEBOVU LIRU NI ONAJ SA ŽIVOTA VIROM NA UVIRU

Ne, nije on, još, rekao, neprebolno, na mirisne reke priležem pa ćutim
 tek, sjakti mu se, i u epitafu, taj, dabome, ne rimski, više, Ister
 No, sve mislim da će, barem, još, koji, ne, baš, latinski, elegijski distih
 zapljusnuti, ne, baš, ni sa Helikona, a ni, baš, obale, uvijek te iste

Rijeke, koju je slušao kako bruji, dolje, pod razvalinama kule Severove
ne, onaj, prenijet u kriptu te pečujске, ne džamije, no, opet, katedrale
Da, zalud je čeznuo da mu se, nad humkom, iz hlada začuje i cvrkut ptica
ne, nisu mu te, u kolu Drijade, nadomak livada, nad grobom ni zaigrale

Ne, tamo, u Galiciji ili na Pijavi, a ni u San Vitu, na tom Taljamentu
ta, nije on pisao strastvene serenate, na ratnoj koti, u Podkamienu
Taj, ni maroder, ni zeleni kader, a ni razboljen, baš, samo, od sjete
sve, osluškujući, ono, u Bosni, mukle talambase i trube, kad u noć krenu

Ne, nije taj, ne, valjda, baš, odmah, ni prepošt, ni kanonik, ni biskup
ne, tek, gdje koju, onako, podigao, a sa zemljice, pa u zvezdice
Ta, draži mu je bio, ne, baš, Mars, nego, dabome, taj Apolon od Venere
nije on ni bio na Korvinovu dvoru u doba potonje, tek, kraljice Beatrice

BIO JE VALJDA I TAJ PJESNIK I NEČIJI NASTAVLJAČ A I SLAVNI PREDŠASNIK

Ne, nije napisao, još, Ivan Česmički, ono, dakako, uvijek elegijsko
dugo u noć, u zimsku bijelu noć, moja mati bijelo platno tka
No, vijao je snijeg i diljem panonskih, ne, još, ni turskih atara
i dok je prela i tkala, ne antička parka, no brižna mu mati Barbara

Ne, nije taj bolani, ne, baš, Dojčin Petar, ne, baš, varadinski ban
ni rekao, ne, još, na slovinskom, da za priču hrastova lišća ne mari
Tek, bio je katkad željan, valjda, sve s Tibulovom knjigom nadohvat
da, upravo, u hrastovoj, hladovitoj sjeni, ono, baš, i, samo, leškari

Ta, nije on, ni kao mladi prepošt, baš, pod kojim, tek, hrastom u Titelu
nego, i tada, ne, još, pred baroknim oltarom, služio tu svetu misu
Ne znam je li kada čekao, ne, još, zajedno sa Feherom Ferencom, skelu
tek, pogledavao je i on, s lesnog onoga brijega, baš, na zelenu Tisu

Je li imao taj vitez, ne, još, tada, i onaj, biskupski, prsten na ruci
ako ne, i s poludragim kamenom, a u boji, ne, baš, rumena, inkarnata
Nije ga ni donio iz Jeruzalema, a ni u Feraru, za potonjeg Torkvata Tasa
ta, imao je on, ne, baš, iz križarskoga rata, još kojega, po peru, subrata